

Akik hajlék nélkül maradnak

A lakásinség következményei — Hónapos szoba és szálloda-uzsora — Magános férfiak, magános kenyérkereső nők és a tanuló- ifjuság veszedelme

A sokfajta lakásügyi tanácskozás ellenére, a budapesti lakáshiány-javulás helyett, még veszedelmesebb arányokat ölt. Napról-napra súlyosabbá válik a helyzet s már-már attól lehet tartani, hogy nemsokára hajlék nélkül maradnak azok, akiknek sorsát nem védi a háborus lakástörvény. Megérjük rövidesen, hogy azok, akiknek nincs éves lakásuk, azok, akiknek a háborus lakástörvény rendelkezései szerint felmondhat a háziur, a hónapos szobabérlők, a kenyérkeresetük vagy tanulási idejük, vagy bármi ok által fővárosi tartózkodásra utalt új pesti lakosok mind az utcára szorulnak.

A nagy lakáshiány ugyancsak megnövesztette a hónapos lakáskiadók és a szállodások igényét, a különböző penziók tulajdonosai pedig rettenetes árakat kérnek. Ezekkel a «háziurakkal» szemben nem védi a szerencsétlen lakókat semmiféle törvényes rendelkezés, felmondási szabályzat. A szegény lakó még csak azzal sem védekezhet a tulkapások ellen, hogy lakását egy olcsóbb fedéllel cserélje fel, mert ugyan hol akad mostanában hajlék a nagy Budapestben?

Pedig valamit már kell tenni az ideiglenes lakók érdekében is. Különösen a hónapos szobára utalt kisfizetésű magános férfiak és nők, azonkívül a tanuló ifjúság érdekében kellene valamit tenni.

A tisztviselők, magános dolgozó nők, diákleányok egész tömegét érinti, a legsúlyosabban ez a kérdés. Kisjövendelmű férfiak a legnagyobb kétségbeesettséggel számlálgatják a muló napokat s félve gondolnak arra a napra, mikor már az utca lesz a menedékük! A tanuló ifjúság nagyrészének jövő reménysége válik egyszerre semmivé, amikor elhelyezésének kérdése előtt áll.

A «Marianum» a «Tisztviselők Diáknők Otthonának Egyesületében», s a különböző otthonokban már beszüntették a felvételeket. Minden hajlék zsúfolásig megtelt már s a fővárosi tanulásra igyekvő diákok és diákleányok, valamint a hajlék nélkül levő magános férfiak és nők számára nincs egyéb hátra, mint a hónapos szoba, szálloda és penzió... Már pedig ezekből a hajlékokból is ugyan kevés akad, valamennyiben csaknem teljes a lakószám; egyik németekkel, másik osztrákokkal vagy vidékiekkel van megtömve. A németek, osztrákok pedig a jóllakás reménységében fizetnek nagyon szívesen, bármilyen bérösszeget is kérnek a budapesti hajlékadó uzsorások.

A Tisztviselők és Diáknők Otthonában számtalan szegény hivatalnoknő kilincsel naponként. Ezek a szerencsétlenek sirva panaszkodják el kétségbeesett keservüket az intézet vezetőinek. A jelentkezők között akadt egy, aki egy tisztviselő számára fenntartott, ugynevezett olcsó penzióban lakik a Ráday utcában, hol havonként 140 korona volt eddig szegény leányok számára az ellátási díj. Ezt az összeget most egyszerre felemelték 200 koronára. Az otllakó leányok fizetése legnagyobbbrészt 150—160—200 korona havonként.

Hogyan éljenek hát a szerencsétlen tisztviselőnők ilyen körülmények között?! Mikor hónaposszobával és koplalással sem lehet megoldani ezt a kérdést?! Végignéztünk egy egész sereg kiadó hónaposszobát. Ezek közül a legolcsóbb 120 korona volt. A százhusz koronás szobák azonban alig lakható, piszkos «lyukak», ami pedig a többi kiadó szoba közül elfogadható, annak jobbára 150 korona a havibér ára.

Megjegyezzük, hogy hónapos szobát is alig találni. Ahhoz, hogy egy-egy hónapos szobához jusson valaki közvetítő kell. A lakáshirdetők jelenlegi tarifája egy-egy hónaposszoba közvelítéséért 200 korona. Tessék jól megérteni: kétszáz korona, a hónaposszoba bére külön 150 korona, tehát az első hónapra 350 korona.

Végigjártuk a szállodákat is. Egy körüti szállodában megnéztünk a harmadik emeleten egy szobácskát. Ez a szoba három méter hosszú és nem sokkal szélesebb, egyablakos, egyágyas utcai helyiség. Havibére: 400 korona. A belvárosi szállodákban 300—350 korona egy-egy ilyen szoba, nemkülönben a többi nagyobb, tisztességesnek nevezhető szállodában is.

Az Andrássy-uton bekopogtattunk egy penzióba. Itt azt felelték, hogy az összes helyek már le vannak foglalva egész esztendői időtartamra, csupán egy szoba kapható reggelivel és ebéddel havi 450 koronáért. A vacsora külön fizetendő.

Egy lipótvárosi harmadrendű penzióban azzal próbáltunk szerencsét, hogy bankhivatalnoknőnek adtuk ki magunkat. Ebben a penzióban a tulajdonosnő 500 korona havi ellátási díjat követelt, — a tisztviselőnőnek járó kedvezmény beszámításával.

Ugyancsak olvastuk a lapok apró hirdetéseit is. A legelőnyösebb hirdetés ezek között két alábbi hirdetés volt:

— Magányos hölgynek teljes ellátást adok csinos kis szobával együtt havi 400 koronáért. Másik:

— Keresztény uricsalád két-három tanuló ifjunak teljes ellátás ad lakással együtt egyenkint 300 korona havi díjazással.

A többi hirdetés 450, 500, 550 korona igény mellett tisztia, urai és előkelő ellátásról zengett. Ezek után vajjon mi lesz azokkal, akiknek jövedelme ezeknek az összegeknek a felét sem haladja meg?! Mi lesz a szegény kis diákokkal, magányos leányokkal, akik a békebeli költségek mellett is nekülöztek!

Kovács Lydia.